

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové, soudkyně JUDr. Evy Lukotkové a soudce Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **S. K.**, zast. Bc. M. P., proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.8.2014, č.j. MV-86385-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Okresního soudu v Kroměříži dne 3. 9. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 8. 2014, č. j. MV-86358-3/SO-2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 5. 2014, č. j. OAM-58520-41/DP-2012. Napadeným rozhodnutím ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR.

V rámci žaloby žalobce namítl, že, i když správní orgány opřely své rozhodnutí o výklad neurčitého právního pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince“, měla být ve věci použita analogie promlčení jako u správního deliktu. Žalobce totiž podal žádost o prodloužení pobytu dne 18. 9. 2012 a rozhodnuto o ní bylo až dne 6. 8. 2014, což je bez mála dva roky po podání žádosti. Krom toho žalobce namítl, že v letech 2012, 2013 a 2014 řádně plnil své povinnosti vyplývající z podnikatelské činnosti a řádně plní účel pobytu na území ČR, a to podnikání jako OSVČ.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním doručeným soudu dne 24. 9. 2014, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby. Podle názoru žalovaného nemůže být analogie promlčení použita, neboť se v posuzované věci nejedná o správní delikt. Dále žalovaný uvedl, že žalobci byl dříve prodloužen pobyt na území ČR s platností od 27. 10. 2010 do 26. 10. 2012 za účelem výkonu povolání – výkonný manažer – účast v právnické osobě, přičemž v průběhu řízení, které vedlo k vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí, bylo prokázáno, že fakticky po celou tuto dobu žalobce uvedený účel pobytu neplnil. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR vyplývá, že před podáním žádosti posuzované v napadeném rozhodnutí měl žalobce povolen dlouhodobý pobyt na území ČR od 27. 10. 2012 do 26. 10. 2012 za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě. Z výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobce byl zapsán jako jednatel a společník společnosti PALANEO s.r.o., IČ: 292242428, stejně jako dalších 28 osob, které všechny mohly jednat za uvedenou společnost samostatně. Z protokolu o výsledku žalobce (ze dne 4. 11. 2013, č. j. OAM-58520-32/dp-2012) vyplývá, že žalobce uvedenou společnost zná, vykonával pro ni práci zhruba necelý měsíc v roce 2013, a to manuální práci. Nepamatuje si, že by byl ředitelem nebo členem společnosti. Jinak uvedl, že od roku 2009 má živnostenský list, pracuje jako stavební dělník, a to po celou dobu pobytu.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Podle ustanovení § 44a odst. 3, věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Možnost kombinace shora uvedených ustanovení při posuzování žádostí o prodloužení trvalého pobytu na území ČR ve vzájemné souvislosti výslovně připustil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, na které žalovaný odkazoval. Právní úprava použitá správními orgány k hodnocení jimi zjištěného skutkového stavu je na věc aplikovatelná.

Podle již uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 9 As 80/2011-69 pokud „*stěžovatel tvrdí, že takřka po celou dobu, na kterou mu byl pobyt na území České republiky povolen, toliko pouze vyvíjel úsilí k faktickému plnění účelu pobytu, je nutno se ztotožnit se závěry žalovaného a městského soudu, dle nichž nenaplnil účel předchozího pobytu, což ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele na území České republiky.*“

Ze shora uvedených skutkových okolností soud dospěl k závěru, že žalobce neměl žádnou vazbu na řízení společnosti PALANEO s.r.o., jakkoliv mu byl dlouhodobý pobyt na území ČR prodloužen právě v souvislosti s tvrzeným zaměstnáním jako výkonný manažer – společník právnické osoby. Je tedy zřejmé, že při podání žádosti o prodloužení pobyt na období od 27. 10. 2010 žalobce vědomě uváděl nepravdivé skutečnosti. Sám žalobce při výsledku uvedl, že se zabýval toliko prací jako stavební dělník na živnostenský list, z čehož je patrné, že po celou prodlouženou dobu pobytu od roku 2010 neplnil účel pobytu, pro který mu byl dlouhodobý pobyt na území ČR prodloužen.

Jak vyplývá z uvedené citace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neplnění účelu pobytu představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ČR a tedy závěr správních orgánů o tom, že jednáním žalobce byla naplněna právě tato překážka pobytu, je zcela správný a na místě.

Jestliže žalobce argumentuje analogickým použitím promlčení správních deliktů, pak tato jeho argumentace není důvodná. Předně je třeba konstatovat, že žalobcem namítané promlčení se vztahuje k přestupkům (srov. ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, *Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankcí nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.*). Pro správní delikty uvedené ustanovení neplatí. V případě jiných správních deliktů, případně disciplinárních deliktů bývá promlčecí lhůta deliktní odpovědnosti stanovována ad hoc jednotlivými právními předpisy, které upravují uvedené delikty. Jestliže se tedy uvedená možnost promlčení vztahuje pouze na určitou omezenou skupinu deliktů,

kteřé zákon označuje jako přestupek a ktere jsou také výslovně definovány (ustanovení § 2 zákona o přestupcích - *Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*), je nepřípustné ji analogicky uplatňovat na jakoukoliv jinou skupinu deliktních chování, tedy jiné správní delikty, a tím méně lze analogicky možnost promlčení aplikovat na jednání, které není ani jiným správním deliktem.

Obecně bez ohledu na to, zda žalobce mínil vztáhnout analogii k promlčení přestupku nebo k promlčení správního deliktu, nemůže být tato argumentace relevantní, neboť žalobce není v žádném případě postihován za spáchání deliktu, ať již ve formě přestupku nebo jiného správního deliktu. Není dokonce ani postihován ve smyslu správního trestání.

V předmětném řízení nebylo posuzování jakékoliv deliktní jednání žalobce. V předmětném řízení byla posuzována žádost o prodloužení pobytu na území ČR. K jejímu kladnému vyřízení musel žalobce v průběhu řízení osvědčit splnění zákonných podmínek. V rozhodnutí o žádosti o prodloužení trvalého pobytu správní orgány pouze rekapitulují a hodnotí naplnění podmínek pro přiznání nebo nepřiznání prodloužení trvalého pobytu. Jestliže žalobce tyto podmínky nesplnil, pak mu není možné přiznat beneficium trvalého pobytu na území ČR. Jedná se tedy pouze o ověření podmínek a rozhodnutí o neprodloužení pobytu není sankcí ve smyslu správního trestání, nýbrž pouze výsledkem zjištění nesplnění podmínek, a proto je analogická aplikace promlčení *a priori* vyloučena.

Soud má tak za to, že došlo k naplnění jiné závažné překážky pobytu cizince na území ČR, pro kterou bylo možno odmítnout prodloužení dlouhodobého pobytu cizince na území ČR. Žalobce v podané žalobě nikterak nezpochybňuje skutková zjištění správních orgánů, tedy skutečnost, že nevykonával činnost, která měla být účelem prodlouženého pobytu. Jediná jeho argumentace vychází z analogie promlčení a tu soud neshledal důvodnou.

Skutečnost, že žalobce v letech 2012 až 2014 podniká a plní všechny s tím spojené povinnosti, by sice mohla osvědčovat to, že nadále na území ČR miní podnikat, jak uvedl ve své žádosti o prodloužení pobytu, nicméně nemůže zhojit to, že žalobce účelově a nepravdivě tvrdil při předcházející žádosti o prodloužení pobytu skutečnosti, na jejichž základě mu byl pobyt prodloužen. Bylo pouze na žalobci, co při podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu uvede, jestliže následně ze své vlastní vůle neplnil účel pobytu, pak je zákonným a judikaturou potvrzeným následkem takového jednání neprodloužení dlouhodobého pobytu v ČR. Žalobce si toho měl a mohl být vědom. Správní orgán je povinen při posuzování každé další žádosti ověřit, zda žadatel (žalobce) plnil účel pobytu a pokud tomu tak nebylo, jako v souzené věci, pak je naplněn důvod pro to, aby žádosti nebylo vyhověno. Následné chování žalobce na naplnění uvedené podmínky nemůže nic změnit.

Soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobní námitky jako důvodné a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. prosince 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu